

בסוד שיח

■ בס"ד ■ יום רביעי ■ ז' תשרי ה'תש"ע ■ 15.09.2010 ■ גליון מס' 87 ■

תפוצה לכל
קהילות ישראל

טרילוגיה לקראת חיתום הדין ובתפילה לחתימה טובה לארץ ישראל והיושבים על אדמתה

זה, מה זה? שאלתי אותה וזיעה קרה כיסתה את מצחי. היא הזדקפה והישירה אלי את מבטה וכך אמרה לי: "הנה אתה עוזב את המחנה. אני כנראה אשאר כאן עד יומי האחרון. יש לי אליך בקשה צנועה, אתה בוודאי באחד הימים תגיע לארץ ישראל, אנא ממך קבור את האצבע הזאת בארץ הקודש כדי שמשוה ממני יחונן את עפרה ויהיה שם לנצח". עכשיו, ממש עכשיו, חזרתי מלמלא אחר בקשתה של האישה הצדיקה הזאת ואכן כבדה נגולה מלבי".

ויעלה זכרה של ד"ר שפירא לפני כסא כבודך

הרב יונה שטנצל ז"ל מוכר לרכים מהמפעל התורני החשוב שהקים, ללימוד המשנה היומית וההלכה היומית, להנצחת זכרם של הניספים בשואה. עם פטירתו המשיך בנו, הרב שלמה שטנצל (היום בכני ברק), לשמר את היוזמה של אביו וזו הפכה כבר לנחלת רבים. על האירוע המובא להלן, ושאין לערער על אמינותו, העיד הרב שלמה שטנצל, ויהיה זה למליצות יושר להכרית כל מריע המבקש לפגוע בכפשה של ארץ ישראל.

בדרכו חזרה באותם ימים מירושלים לביתו שבכני-ברק, נסע הרב שטנצל באוטובוס שיעדו תל-אביב. הוא היה ישוב ליד אחד הנוסעים והחל לנלגל עמו שיחה כדי לשבור את השתיקה המעיקה שאחזה בדלת אמותיו. "מאיפה יהודי", שאל את שכנו, שמייה להשיב: "מרמת השרון". "מרמת השרון? אז מה עושה יהודי בירושלים?" "אם שאלת אז אספר לך", שמח השכן על השיחה ההולכת ונרקמת.

"רצה הגורל ונאסרתי על לא עוול בכפי, ונשלחתי לרצות את עונשי באחד המחנות בסיכור. כמוני הרי היו רבים. עברו השנים, ריציתי את תקופת המאסר שהוטלה עלי והחילותי להתארגן כדי לצאת את שערי המחנה בדרכי אל החופש. כחלק מהליך השחרור היה עלי לעבור את המרפאה המקומית כדי שהרופא יסמן v בטופס השחרור שלי. את פני קידמה רופאת המחנה ששמה היה ד"ר שפירא. היא נהגה כי כבוד ולא הסתירה שמחתה מכך שיהודי עומד להיפד מהיד הקשה שהייתה מנת חלקם, דבר יום ביומו, של יושבי המחנה. ד"ר שפירא ביקשה ממני להמתין כמה דקות, נכנסה לחדר הפנימי ונעלה אחריה את הדלת. עבר זמן רב עד שחזרה אלי, ולתדהמתי כף ידה הייתה חבושה כאילו משהו חמור אירע לה. שאלתי אותה: "ד"ר שפירא מה קרה לך"? והיא בקור רוח מבעית מגישה לי צלוחית קטנה שריח פורמאלין נדף ממנה ובתוכה אחת מאצבעותיה. "מה

ובל תישכח פנייתו של ה"באר מים חיים"

רבי חיים טירר זצוק"ל כיהן ברבנות בקהילות מוהילוב, באטישאן, קייסינוב, טשורנוביץ וכן כרב גליל בוקובינה. רבו המובהק היה רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב ומכוחו חבר אל מאורות החסידות. ביניהם: היאהב ישראלי מאפטא, רבי אהרן אריה מפרימישלאן, רבי שלמה מקרלין, החוזה מלובלין והמגיד מקוז'ניץ, כולם זצוק"ל. רוב שנותיו עמל לקרב יהודים שסרו מדרך הישר. בנו, רבי קלונימוס, היה אחד ממטופליו לאחר שהחמיץ את יינו. בערוב ימיו חזר בתשובה לאחר שאביו, רבי חיים, נגלה אליו בחלום והורה לו את הדרך אשר ילך בה. המפורסם בין חיבוריו התורניים הוא ספרו "באר מים חיים" ובו חידושו על התורה בדרך הפרד"ס. ב"סידורו של שבת" קובץ מאמרים ושאלות ותשובות בנושא שבת קודש. ב"שער התפילה" כינס את דרשותיו על ענייני תפילה.

סיפר האדמו"ר מלעלוב (י-ם) לאדמו"ר מקלויזנבורג-צאנז כולם שליט"א (מובא בצילא דמהימנותא): "ידוע שלהרב הקדוש ה'באר מים חיים' ז"ע היה בן שלא הלך בדרכי אבותיו. באחד מימי השבוע פגש רבי חיים באורח מקרי את בנו כשהוא שיכור לחלוטין. הוא הגבירו מהארץ, נישקו וניקה אותו וכו'. פנה ה'באר מים חיים' כלפי מעלה ואמר: ריבוננו של עולם, ראה כיצד אני מתנהג עם בני, והלא אנו בניך..."

אל נתייאש מול מתקפות היצר

ד"ר אייזנברגר היה רופאו האישי של האדמו"ר מגור ה'אמרי-אמת' זצוק"ל. במוצאי יום הכיפורים כשלווה אותו הבן, מי שהיה לימים האדמו"ר מגור בעל 'פני מנחם', אמר לו הרופא אספר לך סיפור שיביא לך תועלת מרובה. וכך מובא ב'תפארת ישראל' טשארטקוב, אנטוורפן: "את לימודי הרפואה השלמתי בברלין. אחרי שעברתי את המבחנים בהצטיינות, הורו לי להיצמד לפרופסור ידוע שהיה מטובי המנתחים. בעקבות מעשה מצדי שהדהים את הפרופסור, אמר לי בהתרגשות: רק רופאים כמוך צריך להכשיר, שאינם חושבים על טובת עצמם אלא רק על המטופלים. אשר על כן, עמך אני רוצה לחלוק את סודותי הרפואיים. למחרת בבוקר התייצבתי במשרדו ויחד יצאנו לבקר את החולים. הרופא עצר ליד כל מיטה, עיין בגיליון הרפואי, בדק את החולה ורשם לעצמו דבר מה בפנקסו. כששבנו

למשרדו, נטל הרופא מעטפה הכניס לתוכה את דפי הפנקס שעליהם רשם לעצמו, ואמר לי: פתח אותה בעוד שבועיים. שם רשמתי מי לדעתי יחיה ומי ימות מבין כל החולים שזה עתה ביקרנו. כעבור שבועיים פתחתי את המעטפה ואכן הפרופסור צדק כמעט בכל. שאלתי מהיכן לו כוח הנבואה הזה, והרי בין החולים היו גם חולים קלים שמתו וכאלה שמצבם היה קשה והחלימו? הסביר לי הפרופסור: כשאני עובר בין החולים איני מתבונן רק בגיליון הרפואי. אני גם מתמקד בעיניו של החולה. כל עוד אני רואה בהן את רצון החיים יודע אני שהוא ימשיך להילחם ובכוחו לנצח אפילו מחלה קשה. אבל, אם יצר החיים כבה - אזי אין תקווה גם לחולה שמחלתו קלה. ה-יפני מנחם' הסמיך לכך מיד את הפסוק באיוב: 'רוח איש יכלכל מחלהו'. כחולה כחוטא! גם אם מגלים אנו מחלות רבות בנפשנו כל עוד קיים הרצון החזק להבריא, לחזור בתשובה, נוכל לעמוד מול תחבולות היצר הרע. ברם, אם חלילה נאבד רצון זה, אם ח"ו ניפול אל הייאוש אזי אבוי לנו. שכן, גם בניסיון הקל ביותר לא נעמוד".

ונשלח לכל עדת בני ישראל כי לכל העם בשגנה.

חתימה טובה לכלל ולפרט.

צוות בסוד שיח.

עיצוב ועריכה גרפית:

טל. 052-7723288
אימייל. gilwein26@012.net.il

גיל ויין
עיצוב גרפי

נשמח לקבל תגובות
והערות מהקוראים
בדוא"ל: besod@013net.net